

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Враца, 16.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
Росица Ив. Маркова

при участието на секретаря Галя Цв. Иванова
като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно
гражданско дело № 20221400500134 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на постъпила въззивна жалба вх.№ 666/11.02.2022 г. от
Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“-гр.София против решение №
8/11.01.2022 г. на Районен съд-Козлодуй, постановено по гр. дело № 656/2021 г., с
което предявените от Х. В. В. против жалбоподателя обективно съединени иски по
чл.344, ал.1, т.1-3 от КТ са били уважени.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение на РС-Козлодуй е неправилно и
необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и без да
са обсъдени всички събрани по делото доказателства. Поддържа се, че неправилно и в
противоречие със събраните по делото доказателства районният съд е приел наличието
на сходство в длъжностите „***“ и „***“ и оттам неправилно е заключил, че
допълнително споразумение № 498/30.11.2020 г. за преназначаването на ищеца е
незаконосъобразно, поради неприложимост на трудовия договор със срок на изпитване
при трудоустрояване на работника на друга длъжност. Развиват се доводи, че срокът за
изпитване е предвиден, тъй като ищецът е преназначен на друга длъжност и няма
пречка новата длъжност да се заеме от трудоустроено лице чрез допълнително
споразумение, обективизиращо изразената от страните насрещна воля за преназначаване.

Жалбоподателят счита, че районният съд неправилно е възприел

съществуването на нарушение на разпоредбата на чл.333 от КТ, като се излагат доводи, че при уговорен срок за изпитване тя не е приложима.

Развиват се оплаквания, че при постановяване на обжалваното решение са кредитирани показанията на св.К., които са противоречиви, неясни и уклончиви и противоречат на събраните по делото писмени доказателства – протокол от 07.10.2019 г. и допълнително споразумение № 324/02.09.2021 г. Поддържа се, че преиначени са показанията на св.Г. В., който в действителност е твърдял, че работниците в двата сектора много често работят заедно и си помагат, но са с коренно различни функции, а също и показанията на св.Ж. Т., която установява разлики във функциите по двете длъжности. Жалбоподателят сочи, че по аналогичен начин неправилно е третирано и приетото по делото експертно заключение, както и поясненията, дадени от експерта в съдебно заседание.

Иска се отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените иски с присъждане на деловодните разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК от въззиваемия Х. В. В. е постъпил писмен отговор, че оспорва жалбата като неоснователна. Развиват се доводи, че въззиваемият е бил преместен на друга длъжност-***, заради предписания на ТЕЛК за неговото трудоустрояване, както и че тази длъжност е била определена за заемане именно от трудоустроени лица и е подобна на заеманата до момента. Поддържа се, че поради сходството в длъжностите на срок за изпитване не е било допустимо да се уговаря, както и че трудовият договор със срок за изпитване не е приложим при трудоустрояване по реда на чл.314 и сл. от КТ. Според изложеното в отговора, сходството на длъжностите е установено посредством показанията на св.Р., св.К. и св.В., които правилно са били кредитирани от районния съд. Посочва се, че чрез сключването на договор по чл.70 от КТ и прекратяването му се заобикаля забраната по чл.325, т.9, пр.2 от КТ, като се заобикаля и задължението за доказването и наличието на основанията по Глава 16-та от КТ. По тази причина се твърди, че договорената клауза за срок за изпитване противоречи на закона, злепоставя работника и е недействителна.

При тези доводи въззиваемият настоява обжалваното решение да бъде потвърдено, като се присъдят направените от него разноски за въззивното производство.

Във въззивното производство доказателства не са събирани.

При проверка на допустимостта и редовността на въззивната жалба настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК.

При констатациите за допустимост и редовност на жалбата, въззивният съд е задължен да се произнесе служебно по валидността на решението, а по допустимостта му в обжалваните му части. Що се отнася до правилността на решението, въззивният

контрол е ограничен от релевираните в жалбата оплаквания.

В случая, обжалваното решение на РС-Козлодуй е валидно и допустимо, доколкото е постановено в съответствие с основаниято и петитума на исковата молба.

За да се произнесе по правилността на атакуваното решение, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Районен съд-Козлодуй е бил сезиран с предявени от Х. В. В. гр.Козлодуй против ДП „Радиоактивни отпадъци“-гр.София обективно съединени иски с правно основание чл.74, ал.4 вр. ал.1 от КТ и чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 вр. с чл.225, ал.1 от КТ – за обявяване за недействителна клаузата за уговаряне на срок за изпитване от шест месеца в полза на работодателя в допълнително споразумение № 498/30.11.2020 г. и признаване на уволнението му, извършено със заповед № ТП-М 27/06.04.2021 г. на изпълнителния директор на дружеството, за незаконно и за отмяна на тази заповед; за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „***“ в сектор „Поддръжка на технологично оборудване“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“ в ДП „Радиоактивни отпадъци“-гр.София и за заплащане на обезщетение в размер на 7 500,00 лева за времето, през което е останал без работа поради уволнението – от 06.04.2021 г. до 06.10.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба ищецът твърди, че по силата на трудов договор № 144/01.10.2001 г. е бил назначен за работник в „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, като впоследствие въз основа на няколко допълнителни споразумения са променяни длъжността и трудовото му възнаграждение. През 2013 г. на основание чл.123 от КТ ищецът е бил прехвърлен от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД в ДП „РАО“ – гр.София, където бил назначен на длъжността „***“ и с допълнително споразумение от 30.08.2016 г. бил преназначен на длъжност „***“ в група „Механичен и строителен ремонт“, сектор „Механичен и строителен ремонт и санитарно битово обслужване“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“ към СП „ИЕ 1-4 блок“, която длъжност е свързана с работа в шумна среда. Твърди се, че работата в тази среда е довела до влошаване на здравословното му състояние, в резултат на което с експертно решение № 2219/23.10.2018 г. на ТЕЛК при МБАЛ „Св. Иван Рилски“-гр.Козлодуй ищецът е бил трудоустроен с 54% трайно намалена работоспособност, с диагноза „двустранна загуба на слуха“, неподлежащ на слухопротезиране и му било забранено да работи в шумна среда. Открита му била и дискова херния, за което му е препоръчана хирургична интервенция. Ищецът твърди, че след установяване на здравословното му състояние е уведомил работодателя си за издаденото решение на ТЕЛК, който в изпълнение на законовите задължения и след повече от две години забавяне, му е предложил друго работно място, съобразено със здравословното му състояние, за работа в безшумна в среда, подобна на изпълняваната досега. С допълнително споразумение № 498/30.11.2020 г. към трудов договор № 144/01.10.2001 г. ищецът бил преназначен от

длъжност „***“ в група „Механичен и строителен ремонт“, сектор „Механичен и строителен ремонт и санитарно битово обслужване“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“ към СП „ИЕ 1-4 блок“ на длъжност „***“ в сектор „Поддръжка на технологично оборудване“, отдел „Поддръжка на сградния фонд“, като от т.1.6 на споразумението е видно, че тази длъжност е определена за заемане от трудоустроен. Посочва, че допълнителното споразумение е с правно основание чл.119 вр. чл.70, ал.1 от КТ, като в него е записано, че срокът за изпитване е 6 (шест) месеца и е уговорен в полза на работодателя. Ищецът твърди, че от назначаването му на тази длъжност е изпълнявал съвестно възложената му работа и няма направени забележки във връзка с нейното изпълнение.

В исковата молба се посочва, че на 06.04.2021 г. ищецът е получил писмо изх. № 01-78/06.04.2021 г., с което е уведомен, че трудовото му правоотношение е прекратено в срока за изпитване със заповед № ТП-М 27/06.04.2021 г. на изпълнителния директор, която му била връчена още същия ден.

Ищецът твърди, че атакуваната заповед е неправилна, незаконосъобразна и недействителна. Развива съображения, че разпоредбата на чл.70, ал.5 от КТ установява еднократност на договора със срок за изпитване – само веднъж за една и съща работа в едно предприятие и такъв договор не може да се сключи за работа, която работникът вече е изпълнявал при работодателя на окончателен трудов договор, като навежда правни доводи и се позовава на съдебна практика на ВКС.

Излага доводи и се позовава на съдебна практика, че клаузата за срок за изпитване, включена в трудов договор при формално спазени изисквания по чл.70 КТ – трудовият договор е първи между страните за определена длъжност, е недействителна поради заобикаляне на закона, когато с нея се цели не проверка на годността на работника за изпълняваната работа, а прекратяване на договора с работника по облекчения за работодателя ред на чл.71, ал.1 от КТ, по причини, които не са свързани с изпълняваната работа.

Излага съображения, че тази уговорка е недопустима, респективно недействителна, като уговорена с трудоустроено лице за заемане на длъжност при условията на чл.314 и чл.317 КТ, тъй като подобна клауза е в противоречие с целта на специалната закрила, уредена с императивни правни норми, с които се ползват лицата с намалена трудоспособност, както и с изискването за добросъвестност по чл.8 КТ.

Твърди се още, че със сключването на договора по чл.70 от КТ и прекратяването му от работодателя се заобикаля забраната на чл.325, т.9, предл.2-ро от КТ, а уволненият по този начин от подходящата за него работа работник е поставен в по-неизгодно положение и от този, за когото работодателят няма такава работа, доколкото на последния при уволнение по чл.325, т.9, предл.1-во от КТ се заплаща обезщетение по чл.222, ал.2 от КТ, ако отговаря и на останалите условия за това. Сочи се, че според законодателя трудов договор за подходяща работа може да бъде

прекратен на основанията по Глава шестнадесета от КТ, но при всяко от тях се излагат и при спор подлежат на доказване предпоставките за уволнение на законоустановеното основание – напр. по чл.328, ал.1, т.5 от КТ следва да се установи липсата на професионални качества, а не на такива, свързани със здравословното състояние на работника и на това основание той се ползва със закрилата по чл.333 от КТ. При прекратяването на основание чл.71, ал.1 от КТ обаче работодателят не излага конкретни мотиви, те остават скрити и не подлежат на проверка, която да изключи със сигурност недопустимия и непозволен мотив за здравословното състояние и намалената работоспособност на работника.

Ответникът ДП „Радиоактивни отпадъци“-гр.София е подал писмен отговор, че счита иска за допустим, но неоснователен. Оспорват се твърденията на ищеца, че допълнителното споразумение е незаконосъобразно, а клаузата за уговорен срок за изпитване е недействителна. Посочено е, че срокът за изпитване е уговорен поради това, че ищецът е преназначен на друга нова длъжност „****“, която е различна от заемната преди това такава „****“, не само по наименование, но и като вид и обем на трудовите функции. Твърди се, че по правната си природа промяната на съдържанието в трудовото правоотношение по взаимно съгласие представлява сключване на нов договор между страните и затова напълно в съответствие с разпоредбите на чл.70 от КТ е уговорен срок за изпитване. Възражява се срещу твърдението в исковата молба, че предложената работа е подобна на изпълняваната досега от ищеца, като се сочи, че между двете длъжности са налице съществени разлики в характера и функциите. Излагат се подробни доводи за неоснователност на възражението на ищеца за нарушение на разпоредбата на чл.333 от КТ, с оглед закрилата на трудоустроени работници и служители, като се сочи, че този текст е неотносим към основанията за прекратяване по чл.71, ал.1 от КТ, доколкото то не е сред лимитивно изброените случаи в чл.333, ал.1 от КТ, при които е необходимо предварително разрешение на Инспекцията по труда. Моли за отхвърляне на предявените искове по чл.344, ал.1, т.1-3 от КТ.

В проведеното на 29.09.2021 г. открито съдебно заседание, по искане на ищеца, на основание чл.214 ГПК, районният съд е допуснал изменение на иска по чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ чрез неговото увеличение, като същият се счита за предявен за сумата от 9075,00 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 01.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени и гласни доказателства. Назначена е и е изслушана съдебно-икономическа експертиза, заключението по която не е оспорено от страните. Приложено е копие от трудовото досие на ищеца.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че между страните е безспорно наличието на процесното валидно трудово правоотношение за неопределено време със съответните негови изменения, като по силата на

допълнително споразумение № 498/30.11.2020 г. към трудов договор № 144/01.10.2001 г. ищецът бил преназначен от длъжност „***“ в група „Механичен и строителен ремонт“, сектор „Механичен и строителен ремонт и санитарно битово обслужване“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“ към СП „ИЕ 1-4 блок“ на длъжност „***“ в сектор „Поддръжка на технологично оборудване“, отдел „Поддръжка на сградния фонд“, която длъжност е определена за заемане от трудоустроен, като бил определен и 6-месечен срок за изпитване. В тази връзка съдебният състав, като е взел предвид събраните по делото доказателства, е стигнал до извод, че последната длъжност на ищеца е не само подобна, а дори идентична с тази, която е изпълнявал преди това в предприятието, и трудовите задължения на ищеца не са били съществено променени, поради което включената клауза по чл.70, ал.1 КТ се явява недействителна, а предявеният в тази връзка иск е основателен и следва да се уважи. Отделно от това, съдът е приел, че е недопустима, респ. недействителна клауза за срок за изпитване по чл.70, ал.1 от КТ, уговорена с трудоустроено лице за заемане на длъжност при условията на чл.314 и чл.317 КТ, тъй като подобна клауза влиза в противоречие с целта на специалната закрила, уредена с императивни правни норми, с която се ползват лицата с намалена работоспособност, както и с изискването за добросъвестност по чл.8 от КТ.

След като извърши самостоятелна преценка на наведените от страните доводи и събраните пред първоинстанционния съд доказателства, настоящият съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

Предмет на спора е заповед №ТП-27/06.04.2021г. на изп.директор на ДП“РАО“-гр.София, с която на основание чл.71, ал.1 от КТ, вр.с чл.70 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на ищеца Х. В. В., в срока за изпитване, уговорен с допълнително споразумение №498/30.11.2020г.

Между страните е безспорно, а това се установява и от представения по делото трудов договор № 144/31.01.2001 г., че първоначално ищецът е бил назначен на длъжност „***“, в Дирекция „И и Ф“, отдел „ССД“, в „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД.

С допълнително споразумение № 8868/28.07.2003 г. към трудовия договор ищецът е преназначен на длъжност „***“ в Дирекция „Производство“, „Електропроизводство-1“, направление „Ремонт“, сектор „Ремонтно механичен“ в „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД.

През 2013 г. на основание чл.123 от КТ Х.В. е бил прехвърлен от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД в ДП „РАО“ – гр.София, където бил назначен на длъжността „***“ и по силата на допълнително споразумение от 30.08.2016 г. е бил преназначен на длъжност „***“ в група „Механичен и строителен ремонт“, сектор „Механичен и строителен ремонт и санитарно битово обслужване“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“ към СП „ИЕ 1-4 блок“.

По делото е представено експертно решение №2395/02.11.2017г.на ТЕЛК при

МБАЛ „Св. Иван Рилски“-гр.Козлодуй, от което се установява, че на ищеца били определени 54% трайно намалена работоспособност от общо заболяване, с диагнози „двустранна загуба на слуха-ДБ неуточнена“ и „дискова херния“, за срок от 1 година. Видно от експертното решение, заболяването не е признато за професионално. Определени са противопоказни условия на труд-тежък физически труд с натоварване на долни крайници, шум и вибрации.

С последващо решение № 2219/23.10.2018 г. на ТЕЛК при МБАЛ „Св. Иван Рилски“-гр.Козлодуй ищецът бил преосвидетелстван, при което процентът трайно намалено работоспособност бил определен на 50%, при запазване на диагнозите и определените с предходното решение противопоказни условия на труд.

По делото е представено подадено от ищеца заявление от 27.05.2020г., от което се установява, че той поискал да бъде преназначен в СП“ИЕ1-4 блок“, сектор „СБО“. В заявлението не е посочена длъжността, на която се иска преназначаването. След извършено съгласуване на заявлението от съответните структурни ръководители, с допълнително споразумение № 498/30.11.2020 г. към трудов договор № 144/01.10.2001 г. ищецът бил преназначен **от** длъжност „****“ в група „Механичен и строителен ремонт“, сектор „Механичен и строителен ремонт и санитарно битово обслужване“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“ към СП „ИЕ 1-4 блок“ **на длъжност** „****“ в сектор „Поддръжка на технологично оборудване“, отдел „Поддръжка на сградния фонд“ с място на работа СП „ИЕ 1-4 блок“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“. В допълнителното споразумение бил уговорен срок за изпитване от 6 (шест) месеца в полза на работодателя.

По делото са представени длъжностните характеристики за длъжностите „****“ и „****“, като от сравнението на описаните в тях основни функции и задължения за двете длъжности се установява, че длъжностите са различни и трудовите функции не се припокриват. Този извод се потвърждава и от заключението на вещото лице по назначената от районния съд съдебно-икономическа експертиза.

На 06.04.2021 г. ищецът получил писмо изх.№ 01-78/06.04.2021 г., с което е уведомен, че трудовото му правоотношение е прекратено без предизвестие в срока за изпитване със заповед № ТП-М 27-06.04.2021 г. на изпълнителния директор, която му е връчена още същия ден срещу подпис.

При така установеното фактическа обстановка въззивният съдебен състав достигна до следните правни изводи:

По силата на чл.70 от КТ трудов договор със срок за изпитване се сключва когато било работодателят, било работникът или служителът, желае да провери дали работата е подходяща за изпълнение от работника или служителя (дали е годен да я изпълнява). Доколкото не е налице законова забрана, то съдебната практика последователно приема, че ако по реда на чл. 119 КТ между страните е постигнато писмено съгласие за изменение на осъществяваната трудова функция, не е

недействителна уговорката за срок за изпитване между работник и работодател, между които е съществувало трудово правоотношение, но за друга длъжност.

Тази принципна позиция в свободата на договарянето намира своето изключение единствено в два случая, при първия от които работникът или служителят е трудоустроен и преместването му на новата длъжност се извършва за това, че поради болест или трудова злополука той не може да изпълнява досегашната си работа. В този случай уговорка за изпитване не се допуска, тъй като работодателят е длъжен да запази трудовото правоотношение чрез предлагането на друга подходяща работа, а не да изпитва годността на работника или служителя.

Второто изключение касае случая, при който по реда на чл. 119 КТ между страните е постигнато писмено съгласие за изменение на трудовия договор и е договорена клауза за изпитване, но трудовата функция по новата длъжност съвпада с досегашната.

В разглеждания случай въззивният съд намира, че няма съвпадение в трудовите функции на длъжностите „****“ и „****“, поради което по този критерий уговорката за изпитване не е недействителна. Както това се установи от длъжностните характеристики за двете длъжности, основните функции на ****ите се изразяват в разчертаване и очертаване по шаблони и чертежи на детайли и отливки, изсичане на детайли, пробиване на отвори и нарязване на резби със съответни машини и инструменти, пресичане на работни профили, изпиляване и пасване на детайли и пр., докато основните трудови функции на ****а се изразяват в преглед и контрол на състоянието на технологичните системи, оборудване, машини и съоръжения; проверка, подготовка и провеждане на ремонти, профилактика и техническа поддръжка на системи, оборудване, машини и апаратура; извършване на ремонтни дейности, свързани с поддръжка и отстраняване на дефекти или отклонения в работата на технологичните машини, оборудване и системи и пр. Длъжностните характеристики дават достатъчно основание да се приеме, че двете длъжности са коренно различни, независимо от факта, че и двете са разпределени в СП „ИЕ 1-4 блок“, отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“.

По отношение на трудовите функции на длъжностите „****“ и „****“ по делото са събрани и гласни доказателства, съвкупния анализ на които не дава основание на съда да приеме, че функциите съвпадат, а че е налице взаимосвързаност на работата, доколкото и двете длъжности са в един отдел и в едно стопанско направление при специфична дейност на предприятието.

По искане на ищеца пред районния съд са разпитани свидетелите Л. Р. (бивш ръководител на ищеца в ДП „РАО“ – гр.София) и Т. К. (бивш работник в ответното дружество). Въззивният съдебен състав намира, че показанията на св.Р. не следва да бъдат кредитирани изцяло, доколкото те установяват негови наблюдения и факти, осъществени преди преместването на ищеца на длъжност „****“. Св.Р. твърди, че е

работил заедно с ищеца до м.януари 2020г., когато се пенсионира, поради което показанията му са свързани с първоначално изпълняваната от ищеца работа като ***. Макар св.Р. да установява, че по негово време ***ите и ***ите да извършвали и много обща работа (рязане на тръбопроводи във връзка с демонтажна дейност) , той поддържа, че функциите на отделните работници зависят от длъжностната им характеристика, а и работата на ***ите се изразява основно в изработката на различни детайли от метал и работа със специфични машини. Конкретни наблюдения върху изпълняваната от ищеца работа като *** обаче св.Р. няма, поради което показанията му не биха могли да оборят изводите за разлика в длъжностите, направени въз основа на представените длъжностни характеристики. Тези изводи се подкрепят и от показанията на разпитания по делото свидетел Г. В.- ръководител отдел „Поддръжка на собствеността и сградния фонд“, СП „ИЕ 1-4 блок“, сочен от ответника, който установява, че в обхвата на отдела влизат както сектор „Ремонт“, в който ищецът преди е работел като ***, така и секторът „Поддръжка на технологично оборудване“, където работел като ***. Свидетелят сочи, че трудовите функции по двете длъжности са различни, но тъй като персонала е ограничен, при липса на работник от единия сектор, той се подпомага от другия, като задачите се разпределят съобразно квалификацията, възможностите и опита на персонала. Твърди обаче също, че на ищеца били поставяни само второстепенни задачи, които не изискват висока квалификация-наблюдаващ по наряди, дрениране на бащи в баково стопанство (съответстващи на длъжностната характеристика за длъжността „***“).

По искане на ищеца по делото е разпитан и св.Т. К., който поддържа твърдения, че работните звена са били само фиктивни, а ръководителите групи и отдели разпределяли работата както им е удобно, без да се съобразяват кой каква длъжност заема, при което почистването на бащите се извършвало общо ***и, ***и и заварчици. Показания за извършваната конкретно от ищеца работа като *** обаче свидетелят не дава, поради което съдът не може да приеме за установено, че ищецът е изпълнявал същите трудови функции като тези на предходната си длъжност. По тази причина и тъй като показания за конкретно изпълняваната от ищеца работа дава единствено св.В. и тази работа съответства на функциите, описани в характеристика за длъжността „***“, въззивният съд приема, че със сключеното на 30.11.2020г.допълнително споразумение ищецът е започнал да изпълнява различна от заеманата преди длъжност. Действително, както от длъжностните характеристики, така и от разпита на свидетелите се установява сходство в някои от трудовите функции по двете длъжности, но тези сходства (напр.извършването на ремонт на оборудване) не формират основната дейност по съответната длъжност и не могат да обусловят извод за идентичност на длъжностите.

Въз основа на събраните по делото доказателства въззивният съдебен състав достигна също до извода, че в случая клаузата за изпитване не е недействителна, тъй

като не може да се приеме, че ищецът е имал качеството на трудоустроен. Сами по себе си болестта или трудовата злополука не са основание за трудоустрояване, а такова възниква само в случаите, при които те водят до невъзможност работника или служителя да изпълнява досегашната си работа. По силата на чл.314 и чл.317, ал.1 от КТ преценката за подходящност на работата при наличието на установено заболяване или трудова злополука, се извършва от здравните органи, при което ако досега изпълняваната работата се окаже неподходяща, те издават предписание за трудоустрояване. От това следва, че по силата на чл.317, ал.1 от КТ работникът или служителят придобива качеството "трудоустроен" от момента на издаване на предписанието за трудоустрояване от органите, определени в Наредбата за трудоустрояване. Предписанието е задължително както за работещия, така и за работодателя, който следва да го изпълни в 7 дневен срок от получаването му. По силата на чл.1 от Наредбата за трудоустрояването, предписанието може да се издаде от личен лекар-за срок до 1 месец, от ЛКК-за срок до 6 месеца, и от ТЕЛК(НЕЛК)- за срок определен с експертно решение.

В Кодекса на труда, както и в Наредбата за трудоустрояване не се посочва конкретен ред и начин за формулиране на предписанието, а тези реквизити се извличат от Наредбата за медицинската експертиза, според чл.61,ал.1, т.8 от която експертизата на трайно намалената работоспособност, каквото е решението на ТЕЛК, (в разглеждания случай са налице 2 бр.решения на ТЕЛК) включва определяне както на противопоказаните условия на труд, така и на трудоспособността на лицето за работното си място и необходимостта от трудоустрояване. От тук следва, че ако в решението на ТЕЛК липсва произнасяне за трудоспособността на лицето да изпълнява досегашната си работа и за необходимостта от трудоустрояване, то не е налице и предписание за трудоустрояване, въз основа на което работникът или служителят да придобие качеството "трудоустроен" и за работодателя да възникне задължението да го премести на подходяща работа. Предписанието за трудоустрояване се изразява и осъществява именно чрез произнасянето на здравния орган (в случая ТЕЛК) по чл.61, ал.1, т.8 от Наредбата за медицинската експертиза, докато в останалата му част решението има характер единствено на експертизата за трайно намалена работоспособност, която не може да обвърже работодателя със задължение за преместване на друга работа.

В разглеждания случай, макар и издадени от ТЕЛК, представените решение №2395/02.11.2017г. и решение № 2219/23.10.2018 г. не съдържат предписание за трудоустрояването на ищеца, поради което преместването му на длъжността „***“ по реда на чл.119 от КТ с уговорка за изпитване, е било допустимо и уговорката не е недействителна като заобикаляща изискванията на чл.314 и сл. от КТ. В подкрепа на този извод въззивната инстанция се позовава и на обстоятелството, че преместването е извършено по инициатива на ищеца без той да се е позовал на необходимост от

трудоустрояване или на противопоказания, произтичащи от решенията на ТЕЛК. В случая не може да се приеме също, че правно значение има и факта, че длъжността „***“ е била определена за заемане от трудоустроени лица, доколкото по арг.от разпоредбата на чл.325, ал.1, т.6 от КТ забрана за заемането на такива длъжности от лица, които не са трудоустроени, няма. Ищецът не е бил трудоустроен и за работодателя не е възникнало задължението да го премести на друга подходяща работа, поради което извършената промяна на трудовото правоотношение с преназначаване на нова длъжност с уговорка за изпитване, не е недействителна.

По изложените съображения въззивният съд приема, че извършеното уволнение е законосъобразно, а предявените иски за неговата отмяна и за прогласяване за недействителна на клаузата за изпитване, са неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

При постановяване на обжалваното решение районния съд не е съобразил изискванията на чл.317, ал.1 от КТ, на чл.1 от Наредбата за трудоустрояване и на чл.61, ал.1, т.8 от Наредбата на медицинската експертиза, като не е отчетел, че работникът или служителът придобива качеството "трудоустроен" не по силата на признатата намалена работоспособност, а от момента и по силата на предписанието за трудоустрояване, каквото в случая липсва. В нарушение на процесуалните правила е даден превес на показанията на сочените от ищеца свидетели без да се извършва съвкупна преценка с останалите гласни доказателства и с длъжностните характеристики и без да се отчита относимостта на показанията към осъществяваните конкретно от ищеца трудови функции. При тези нарушения на материалния и процесуалния закон обжалваното решение се явява неправилно и като такова следва да се отмени, а предявените иски да бъдат отхвърлени.

При този изход на делото ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника деловодни разноски за производството пред районния съд в размер на 810 лв., съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /л.283/, както и деловодни разноски за производството пред въззивната инстанция, в размер на 531,50 лв., съгласно списъка на л.42 от делото.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 8/11.01.2022 г. на Районен съд-Козлодуй, постановено по гр. дело № 656/2021 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от Х. В. В. от гр.Козлодуй, ЕГН ***** против Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“-гр.София обективно съединени иски за обявяване за недействителна на клаузата за срок за изпитване в допълнително споразумение №498/30.11.2020г., сключено между

страните; за признаване незаконността на уволнението и отмяната на заповед №ТП-27/06.04.2021г. на изп.директор на ДП“РАО“-гр.София, с която на основание чл.71, ал.1 от КТ, вр.с чл.70 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на ищеца Х. В. В.; за възстановяване на ищеца Х. В. В. на заеманата преди уволнението длъжност и за осъждането на ответника да заплати обезщетение за оставане без работа, поради уволнението, в размер на 9075,00 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 01.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Х. В. В. от гр.Козлодуй, ЕГН ***** да заплати на Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“-гр.София, ЕИК *** сумата от 810 лв., деловодни разноски за производството пред районния съд, както и сумата от 531,50 лв. деловодни разноски за производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____